

Отужан је, лак и кратак пут у нас од заслепљености љубављу до презира!

Можда је презир прегруба реч, али не знам како бих другачије крстио осећање које је изазвала вест о додели ордена Александра Невског- Александру Вучућу?!

Презир према Русији, бескрајно разочарење, малодушност, неописив осећај ништавила, ни због чега, заправо!

Последњи сам, дабоме, који би Вучићу честитао на колајни, ничиме до издајом није заслужио да његова прса краси било шта до вечни жиг Јуде, но свакако нисам нити од оних који ће сад Русију мање волети него што јесу!

Није љубав према Русији беспоговорна заслепљеност једним човеком, нити политиком-ђавоља је то работа, но љубав према Русији је напатворена радост векова страдања и васкрсења једни за других!

Јел љубав почела с Путином и хоће ли са њим нестати?

Није то онда ништа друго до хир, нешто налик занесеношћу идолом далеко од суштине.

Може ли суштину потрти орден на Вучићевим грудима- никако, јер то није суштина већ истина у заједнички колевкама и гробовима, литургијама и опелима, крштењима и крстачама, звоницима, поју руских монаха док називају пресвето Косово и Метохију, костима руских хероја којима је усидрено небо над Србијом, једнако као што се страдалништвом Срба небо над Русијом разлегло у оноликој лепоти и светости!

Мило Меденица, председник Удружења грађана, је у интервјуу за РТС рекао да је одликовање њега, а